

Brievenbus

IN
60
SECONDEN

Zojuist een serie volkomen achterhaalde handelingen verricht: twee felicitatiekaarten gekocht, daar 'Hartelijk Gefeliciteerd' opgeschreven, geadresseerd, beplakt met een postzegel, vervolgens naar de dichtstbijzijnde brievenbus gelopen en het in de afdeling 'overige bestemmingen' laten glijden.

Dat laatste had niet moeten, maar mijn excuus - hierbij ook aan alle medewerkers van Post.nl - is dat ik werd afgeleid. Juist op het moment dat ik met mijn kaartjes in de hand bij de brievenbus stond, passeerde vriend en generatiegenoot Chris. 'Hé Rob! Schrijf jij nog brieven?' riep hij. „Ik ben misschien wel de laatste”, antwoordde ik. „Ze laten die brievenbussen voor jou staan”, stelde hij vast. Waarop ik reageerde dat ze, ook voor mij, nog elke dag geleegd worden.

De waarheid is dat zelfs de gang van deze 'boomer' naar de brievenbus sporadisch aan het worden is, en voornamelijk te danken aan familieleden van zekere leeftijd. Die slaan zich nog door het leven zonder de zegeningen van internet en sociale media. Of ze rekenen domweg op jouw handgeschreven kaart of brief, ook al hebben ze groeten en felicitaties allang ontvangen per e-mail, whatsapp of welk sociaal medium dan ook. Voor die laatste categorie is het alsof pijlsnel bezorgde gelukwensen waar je je stoel niet voor uit hoeft te komen, eigenlijk niet echt meetellen.

Neem de vakantie-ansichtkaart. In de oertijd, toen God de aarde net had geschapen en er zelfs nog geen internet bestond, was het sturen van een ansichtje uit een heet Zuid-Frans dorp een hels karwei. Had je net een zonnig plaatje met 'Groeten uit...' te pakken, bleek dat de verkoop van 'timbres' was voorbehouden aan de 'Tabac' in een dorp vijf kilometer verderop. Dat wij 'ollanders dat maar niet wilden begrijpen, de patron van het ansichtkaartenwinkelje kon er maar niet over uit. De kaart in kwestie was vervolgens een week of drie later op de plaats van bestemming. Al weken was je thuis als tante je blij opbelde omdat ze eindelijk haar kaart uit 'dat verre buitenland' binnen had.

De dag nadert dat de laatste brievenbus naar het museum gaat. Alleen Sinterklaas heeft er nog een, een heel grote rode, voor tekeningen en brieven. Dat blijft.

Rob Bakker
r.bakker@mediahuis.nl

Twee ziekenhuispatiënten erbij, een dode door corona

Alkmaar ■ Afgelopen weekend is het aantal mensen dat met corona in het ziekenhuis werd opgenomen in de regio Alkmaar met twee toegenomen. Een inwoner van Bergen overleed aan de gevolgen van corona.

Het aantal besmettingen in de regio liep met 418 op naar 32.617. Sinds het uitbreken van de coronacris werden 352 mensen uit de regio vanwege corona in het ziekenhuis opgenomen. Tot 7 november waren er in de regio 221 coronadoden.

De landelijke trend dat het aantal besmettingen sterk stijgt is ook in Alkmaar, Bergen, Castricum, Heerhugowaard, Heiloo en Langedijk te zien.

In de gemeente Alkmaar liep het besmettingscijfer met 180 op naar 12.519. Op 7 november werd, net als twee dagen eerder, de 147e Alkmaarder in het ziekenhuis opgenomen. In Heerhugowaard zijn 735 inwoners besmet geweest met het virus, 86 meer dan op 5 november.

COLOFON Noordhollands Dagblad

Hoofredacteur:

Corine de Vries, Jan 't Hart (adjunct) en Gerben van 't Hek (adjunct)

Secretariaat:

redactiesecretariaat@mediahuis.nl

Hoofdkantoor:

Mediahuis Nederland B.V.
Basisweg 30, 1043 AP Amsterdam
088 - 8249111

Redactiechef:

Hedzer Faber

Regiokantoor:

Gedempte Nieuwesloot 72, 1811 KT Alkmaar
Tel. 072-5184000 of redactie.ac@nhd.nl

Online:

Website nhd.nl, Twitter @nhdagblad of op Facebook: facebook.com/alkmaarschecourant/

Raad voor de Journalistiek:

Noordhollands Dagblad volgt de leidraad van de Raad voor de Journalistiek. Ga naar: rvdj.nl

Vragen van abonnees:

Voor bezorgklachten of vragen over abonnement: mijn.noordhollandsdagblad.nl, bel Klantenservice, 088 - 8241111 of maak gebruik van onze WhatsApp-service op 072-5184020.

Openingstijden:

Werkdagen: 08.00 – 17.00 uur
Zaterdag: 08.00 – 11.00 uur

Advertentie opgeven:

samenwerken@mediahuis.nl

Familieberichten:

088 - 8240135 of familieberichtenopinternet.nl

Rechtenvoorbehoud:

Alle rechten t.a.v. deze uitgave worden uitdrukkelijk voorbehouden en berusten bij Mediahuis Nederland B.V. Op het gebruik van deze uitgave is het bepaalde in de algemene gebruiksvoorwaarden van Mediahuis Nederland van toepassing: mediahuis.nl/gebruiksvoorwaarden.
©Mediahuis Nederland B.V., 2020

REPORTAGE 'Stukje Mij', geeft palliatieve kinderen gezicht

'Triest? Ze hebben ook een leven'

Kinderen met een aandoening die niet te genezen is, tragisch, triest, zielig, moeilijk. Dat is het beeld dat de buitenwereld heeft. 'Vaak wordt vergeten dat ze ook een leven hebben', zeggen ouders, familie en andere betrokkenen.

Rob Bakker

Alkmaar ■ Johannes Verheijden, coördinator van het Netwerk Integrale Kindzorg (NIK) in Noord-Holland en Flevoland, zat ineens recht op in zijn stoel, midden in de nacht toen hij al een tijdje online een vakcongres in Australië volgde. Het project 'A little piece of me' werd belicht, 'Een stukje mij', fotomozaiëken van palliatieve kinderen.

„Ik dacht meteen: dit moeten we ook doen. Geef ze een gezicht. Doorbreek de sfeer van triestheid die er altijd omheen hangt, laat het leven zien, de kracht en liefde van de ouders, de familie en iedereen die bij het kind betrokken is. Dit dé manier.”

Lang hoefden ze er ook bij het Kenniscentrum Kinderpalliatieve Zorg niet over na te denken. „Ongeveer een halve minuut”, volgens bestuurslid Meggi Schuiling-Otten. „Dit gaan we doen, zeiden we. Als we willen dat de buitenwereld een beetje gaat begrijpen hoe de wereld van palliatieve kinderen er echt uitziet, dan is dit een goed middel.”

En aldus geschiedde. 'Een Stukje Mij' gaat het land door. Gehoopt wordt op de medewerking van instellingen, bibliotheken en andere openbare gebouwen. De tournee startte zaterdag in het Afas Stadion in Alkmaar.

Onthulling

Daar staan aan het begin van de middag 23 portretten op een gezamenlijke onthulling te wachten, in aanwezigheid van ouders, grootouders, andere familieleden én in veel

gevallen ook van de piepjonge hoofdpersonen zelf. Op Verheijdens teken gaan de doeken eraf, en is daarmee het startsein van het reizende fotoproject gegeven.

Fotoportretten zijn het, foto's van kinderen met een aandoening die niet te genezen is, die palliatieve zorg krijgen, maar die - dat wordt ook in de tekst naast bij de foto's benadrukt - ook een leven hebben. Of een leven hebben gehad. Geen gewone foto's zijn het, maar mozaïekportretten opgebouwd uit soms wel duizend kleinere foto's die samen het verhaal van een jong leven vertellen. Foto's van het kind zelf, maar ook van alle belangrijke personen, dieren, knuffels, feestjes, herinneringen, plekken uit zijn of haar leven.

Lester

Met man Jarrod, zoon van 5 en een aantal familieleden bewondert Mirjam Bernadina uit Amsterdam nogmaals het portret van haar twee jaar geleden aan de gevolgen van kanker overleden zoon Lester, destijds 6 jaar oud.

„Emotioneel? Natuurlijk, maar je leert gaandeweg emoties te doseren. Er is een middenweg tussen 'er van weglopen' en alleen maar met hem en met je verdriet bezig zijn. Ik wil niet dat verdriet zijn, ik wil mezelf zijn. Het leven gaat door. Dat is wel moeilijk, maar ook fijn. Niet in het verdriet blijven hangen is ook belangrijk. Er zijn mensen die dat wel gebeurd, die geen haakje vinden waaraan ze zich uit het moeras kunnen trekken. Het helpt als de buitenwereld niet altijd dat beeld van zielig en triest zou hebben. Het is ook een gewoon leven geweest.”

Djeslynn

„Er mee omgaan gaat vanzelf”, zegt Stefan van der Does uit Zaandam. „En ik mijn geval heb ik een beetje steun van mijn geloof.” Naast hem in een speciale kinderwagen zijn nu 4-jarige dochter Djeslynn. Ze is vanaf haar geboorte meervoudig gehandicapt, het gevolg van een zeldzame genetische afwijking. „Ze is ook doof en blind, maar wij kunnen op een of andere manier toch met haar communiceren. We voelen haar kracht en liefde.”

Lotje

Rolf Slagboom uit Koog aan de Zaan ziet het portret van dochter Lotje ook als een erbetoon aan de mensen rond zijn 2½ jaar oude meervoudig gehandicapte dochter. Opa en oma, familie, vrienden: ze spelen

Informatie

Meer informatie over het Kenniscentrum Kinderpalliatieve Zorg en de Netwerken Integrale Kindzorg: www.nikhoorholland.nl, www.kinderpalliatief.nl.

Matz Horst bij zijn portret. Matz is 3fh. Hij heeft hydrocefalus ('waterhoofd'), een teveel aan hersenvocht. JIFOTO.NL / JAN JONG

allemaal een belangrijke rol in Lotjes leven en ze zijn ook allemaal in de mozaïekfoto terug te vinden. Ook Lotje kwam met een genetische afwijking ter wereld, een afwijking die nog zo onbekend dat de medische wetenschap er nog geen naam aan heeft kunnen geven.

„Lotje verrast ons elke dag weer. Ondanks haar beperkingen is ze heel vrolijk en gelukkig. Zij zelf is degene die ons troost als wij het even moeilijk hebben.”

Moeder Jennifer de Boer met de 4-jarige Djeslynn op school, naast Djeslynns portret vader Stefan van der Does met broertje Yevin op school.

JIFOTO.NL / JAN JONG

Moeder Yvet met Lotje (3) op school, en rechts op de fotomozaiëk.

JIFOTO.NL / JAN JONG

Nelson, Jarrod en Mirjam Bernadina bekijken het portret van de twee jaar geleden overleden Lester.

JIFOTO.NL / JAN JONG

„Ik ben zo trots dat dit tot stand is gekomen”, zegt Alkmaarse Ria de Heus. Ze is geen familielid van een van de kinderen waarvan het portret deel uitmaakt van 'Een Stukje Mij'. De Heus is als oud-bestuurslid van

de Stichting Palliatieve Zorg, later overgegaan in het Kenniscentrum Kinderpalliatieve Zorg, uitgenodigd voor de bijeenkomst. „Dit is een stap in de goede richting. In de zorgwereld verandert al

les nu eenmaal erg traag. Het heeft jaren geveerd voordat er tijd en aandacht werd gegeven aan ouders van palliatieve kinderen. Die moesten vijftien jaar geleden alles zelf maar uitzoeken. Ze stonden overal alleen

voor. Al in 2007 vochten wij voor de aanstelling van casemanagers, mensen die de weg weten en ouders al dat regel en organisatiewerk uit handen nemen. Een simpel idee, maar pas twee jaar geleden was het

voor elkaar. Dit is net zoals. Al heel lang is geprobeerd kinderen met palliatieve zorg een gezicht te geven. Dat is al jaren hard nodig.”